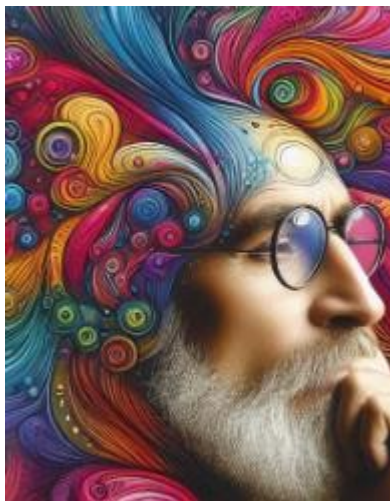

Alma

SunKuWriter
Magazine juuni
2025

Filipe Alexandre de Andrade Sá Moura
Filipe@FilipeMoura.com
SunkuWriter Liikumine

#SunKuWriter

Tühjad ööd,
hinge kajab vaikus, tühjus
minus.

Mõtted keerlevad, õhku
lõksus ilma kohata, ma
hingan, kuni lämbun.

Pole aega, pole kohta,
ootan varjus, eksisteerin
ilma valguseta, ilma õhuta.

Välimuse varjus, maskeerituna, olen maalitud ja tegelikult muutunud. Ilma
teadvuseta, kaotan end heli sügavale meelele.

Purunenud tükkideks, ideedeks, mis aurustuvad nagu udu. Elu voolab, läbipaistev,
ilma sõnumitooja... ainult mina, iseendaga.

Varjud sosistavad saladusi, külm
kuu soojendab.

Sõnad tantsivad tühjalt, sihitult, ilma kaikuta. Lahtised kirjad, ilma sihtkohata,
nagu mina: pliiats, mis on unustanud, kuidas kirjutada unistusi.

Ma kirjutan lugemata, sõnad tantsivad rebenenud paberi maagias. Valgus ja
vari põimunud, tindis peidetud saladused.

Tindi unenäod, tuhmuvad mälestused, rahutute ideede hägused. Kujuta
kriipsud, jäljed, mis on kadunud meele tantsus.

Salvestatud mälestused,
uuestisündinud olevikus,
tulevik maetud.

Ma olen peegel ilma pildita, hinges purunenud, ilma peegelduseta ajas. Kui ma
näen ennast, lagunemine ma peegelpildis laiali: ilming, mis lahustub.

Suitsu tantsib õhus,
mõtted keerlevad, kaja
müriseb.

Poeet ei kirjuta, pisarad
muutuvad sõnadeks, vaikus
räägib.

Hing, silmale nähtamatu, kuid südames tuntav. Kuiskab
saladusi, mida keegi ei kuule,
Sest võib-olla on hing vaid selle kaja, mis me oleme.

Aja radadel jooksen
naeratades tagasi,
hullumeelsus õitseb.

Ma olen see, mida ma tunnen, ilma mõtteta. Võib-olla ei ole üldse mingit tähendust,
vaid lihtsalt tagasikäik, põgenemine tühjusse. Vaikuses on sõnad minu
pelgupaik, lahtine, kinnipidamatu.

Mõnikord olen ma kadunud universum, öö ilma tähtedeta, kuu, mis peidab end.
Ma põgenen pimedusse, kus keegi ei leia mind, aga võib-olla nad avastavad
mind.

Mu karjumine ei ole minu enda oma, need on minu peas tantsivate häälte kaja.
See tungib läbi vaikuse, mida keegi ei kuule, kuid karjub nii valjusti minu
sees.

Aeg keerleb,
minevikku ei ole, mis
seda koormaks, olevik
libiseb.

Olgu sõnad tuuleks, ilma
tiibadeta, ilma sihtkohata,
üks mõte, mis on kadunud lõpmatusse.

Minu vari valgustab mind, valgus ilma detailideta, mööduv peegeldus. Mõnikord ei tundu seda olevat olemas, kuid see on alati olemas, tantsides päikesevalguses.

Sõnad, mida ma ei kirjuta, lämmatavad mind,
neid ei loe, kuid nad tantsivad mu mõtetes. Salmid ilma
riimita, minu peas, mõtlemata.

Õõ vaikuses,
kaja meeles tantsib, sõnad
ärkavad ellu.

Maailm on luuletus, millest me unistame, kuid mida me ei kirjuta. Ma ei ole n
universumis, kus kirjutamine tantsib ilma sõnadeta.

Kirjade universumis tantsivad
sõnad, armastuses. Sündib sonett.

Hing, mis nutab,
klaveril kajab valu,
meloodia ja armastus.

Tühjus kajab mu rinnus,
kuju, mis tantsib pimeduses, ma
olen kuutu õõ.

Hämaras hinges on
valgus kaotanud oma
rahu. Ainult sinu suunav
täht paistab
melanhoolias.

Vaikus hüüab rahvahulga,
hääled kajavad suunamata.
Õõ sõnad, tõde pimeduses.

Sõnad on mu nahk, kirjad mu veri. Paber on universum, kus ma hingan. Ilma kirjutamiseta olen ma tühi, ma pole midagi.

Hämaruses olen valgus, mis tantsib, sosinad, mis embavad. Hulluse ja eksistentsi raskuse vahel kirjutan ma lõpmatust.

Ma olen hullumeelne pliiatsiga,
kus fantaasia tantsib ja vabaneb. Paber
kulub, tint tilgub,
põletavad pisarad, mida süda kannab.

Ilma kirjutamiseta olen ma vari ajas. Ma peatun, ma seisan, kus sõnad surevad ja
vaikus painab mind. Ainult kirjades ma hingan.

Iga sõna on pulss, iga lause on
õhk, mida ma hingan. Ilma
nendeta murenen ma tühjaks.

Pilgud, mis räägivad,
aastad, mis mööduvad,
Tunded, mis mind painavad.

Mõtted, mis valetavad,
tungivad pilku, kus ma
vahel suren.

Kirjutamise ookeanis, kus tilgad muutuvad universumiteks, Laevahukkun
sõnadest, mis laulavad sireenilaulu. Hüpnootiseerituna vajun lõpututesse
värssidesse.

Minu teekond on paat ilma sadamata, laevahukk, mis valib mere. Purjetamine on
elamine, maailmade maailma jooksmine on unistus.

Ma valmistan tinti nagu keegi, kes terendab hinge. Minu veri, minu sõnad, sõda,
mida ma pean lõpututes lausetes. Ma ei võida kunagi, aga ma jätkan.

Mõtete tühjuses leian end eksinud,

kohas, mis ei ole minu varjupaik.
Väljaspool kujuteldavat on vaikus sõber.

Kaotatud ajas, leitud ruumis,
ma keerlen, ideed tulevad ja
lähevad.

Ma olen kõik, mida tunnen, kuid ma tühjendan end lahtisteks sõnadeks, mis
tantsivad ringi, oodates, et moodustada lauseid... Täendus? Võib-olla ainult
kaoses.

Tühjuse avaruses, kus mõte on kadunud, leian end hõljumas ideede vahel, mis
tantsivad ruumis.

Süda vaikuses,
lõksu jäänud õhus, ilma
hingetõmbeta. Armastus?
Ainult tuules.

Sõnad põgenevad, nad tantsivad tühjuses. Nad ei ole minu, nad ei ole sinu, nad on
tuule omad. Kadentsi rütmis kaotan end sõnades, mis lahustuvad õhus.

Ma olen vaba, kuid vabadusesse
seotud, ma kannan saatust, mis on
seotud, oma õnnetust, oma saatust.

Tindi veenidest,
tühjal paberil tantsib,
sünnib kunst.

Mõtted, mis voolavad nagu meri, sõnad, mis tantsivad lihtsa ja keerulise
vahel. Laused ilma põhjusest, kuid hingegea.

Sõnad tantsivad kaoses, põrkuvad kokku ja põgenevad enne, kui ma neid kinni püüan.
Ma küsin neilt tiibu, kuid nad jätavad mulle vaid vaikuse.

Kunstis tahtsin sind
armastada, ma lendasin
läbi kaugete taevade, ja
lõpuks olid sa siin.

Ma lendasin üle hinge kuristiku, haarates sügise hullumeelsust. Kui ma kukkusin, ei tõusnud ma enam kunagi üles. Ainult löögi kaja ja peapööritus hoidis mulle seltsi.

Üksindus, siruta oma käsi minu poole. Sa oled vend, kelle liit lahutas, kuid hinges alati jäi.

Märgid hingel, nad
haavavad, nad löövad
olendit. Öö valgustab.

Sinu pilgul, armastuse meri. Ma hüppasin paadist välja, uppusin vaid sind nähes. Ma ujusin, ujusin ja ei leidnud sind.

Tindiga määrdunud, sõnad tantsivad kaoses. Vaikus kajab, tükid minust lahustuvad.

Ma olen vaikuse hää, hää, mis kirjutades kajab, võõras müra.

Ma varastasin sõnast seda, mida hing peitis. Ma riisusin selle tähenduse, rebisin sellest raskuse. Kui ma otsisin selle valu, põgenes see nagu vari päikese käes.

Ma rebisin sõnad välja, paljastunud nahale, tunne valus mu hingest välja.

Mõtlemine on haamer, mis lööb hinge. Ma lasen sellel voolata, kuid enne ja pärast kaaluvad raskelt. Tunded? Need on lihtsalt... tunded.

Mõtted hajuvad, pilved läbivad sinise taeva, ma kohtun oma Jumalaga.

Ma olen lihtsalt dirigent, tint on hing, mis valab paberile. Ma ei ole kindel, kas kirjutamisel on kohustused, aga ma järgnen, sest kirjutamine on hingamine.

Sõnad lendavad õhus, nad tantsivad tähtedega, plim! Kuuvalgus valgustab armastust. Lihtsalt olemine, vaatlemine, kirjutamine... ja vaikus toimub.

Luuletaja hing, valu, mis põleb, ärkab
elus, kangekaelne agoonia. Sidemed
langevad ära, hingavad vabalt,
elamata tukastused, luule, mis inspireerib.

Mõttevoolud, mis on üksluised oma voolus, viivad mind ühe mõtte tühjusse.
Üksildasem kui vaikus ise.

Tühi minus, täis mina. Hinga sisse, hinga välja. Tsükel tantsib, rind laulab,
vaikus karjub.

Pliiats tantsib üle paberi, tõuseb ja langeb, tekitab kriimustusi, mis ärkavad ellu.
Olemise ja tundmise efektsed hetked, kus toimuv on rõhutatud.

Ma hoian pliiatsit nagu keegi, kes vehkleb mõõgaga, valmis rebenema läbi
vaikuse. Hetke tühjuses süütan sigareti ja valmistun uueks kriipsutuseks
tühjale lehele.

Iga sõna, mida ma kirjutan, kannab mu rinda vihaselt. Mu hinges lõksus
olevad lood, mida isegi paber ei suuda vabastada.

Pliiats tantsib, tint voolab, viha ja
armastus, mürk haavale.
See tervitab või lükkab eemale, lõppu nägemata.

Poeetidel on alati õigus,
armastuses on nad puhas
emotsioon. Mõistus?
Ainult südames.

Täna toetun ma sõnade vastu,
tekitan vaikust, mis uinutab,

ma uinunun fraasi hubasuses.

Elu ristteel, kus aeg ütleb hüvasti, leiame tohutu tühjuse. Loobumine ei ole nõrkus, see on universumiga koos voolamise kunst.

Igatsus on kadunud laev, mis seilab
võimatu merel. Pimesi järgin ma
soovide tuult.

Taeva rööbastel,
üksinduses ühendatuna,
nad lähevad. Südamed
asjata.

Teekonnal saladuse poole ilmneb saladuse puudumine, mis on nii lihtne ja
keeruline nagu silmapiiril tantsiv päikeseloojang.

Sõnad on vaikuse kaja, mida suu
varjab, kuid süda hüüab tuulde.

Hirmu uimastuses,
vaikusse peidetud hiilgus,
leek ilma tulekuta.

Väsinud pliiats,
jätab pisarad paberile, tint,
mis vaikib.

Hinge tühjuses,
vaikuses rahvahulga,
üksi ja mitte üks.

Ainult sõnad tunnevad vaikuse raskust. Ma kirjutasin sinu jaoks, kuid lõpuks
kirjutasin üksinduse jaoks, mis jäi minusse.

Ma kannan sõnu, kergeid
värse oma hingamisel,

luule lendab.

Sõnades paljastan saladusi, mida hing vaikib ja süda hoiab. Pisarate ookeanis, sukeldun sõnadesse, leian end sügavustest.

Ma kirjutan värsse oma
hinges, üksindus, mis
tuimestab mind, seltskond,
mis ei taha vaikida.

Kui ma peatusin, rääkis vaikus.
Pliiats käes, tühjus paberil. Sõnad
põgenesid, põhiline jäi.

Ma jooksen läbi aja, sõnad tantsivad, kirjutan peatumata. Aeg põgeneb, aga
ma kirjutan, et seda kinni püüda.

Kirjutamise alkeemia pilvede vahel elad ja tunned. Alles siis, pliiatsiga käes,
toimub maagia.

Tühjuse ja heli vahel kaotan end sõnades, mis leiavad mind. Ah, kui magus on
kirjutatu kaja.

Kirjutades kaotan ma end,
hinges ma lõpuks leian end, sõnad
tunnevad.

Sõnade puudumisel embab
mind pimedus.
Sõnade vägi, valgus, mis läbib.

Tunda ja mitte näha,
vaadates varjatud salapära,
asju moonutatult.

Elu kõverustes, saatus mängib. Silmad ristuvad, sõnad põrkuvad. Hetke ja lõpmatuse vahel, oleme ise end ääritatud.

Külmas vaikusel,
hüüab hing värssides, süda
lõksus.

Sõnad ahelates, kuid nad lendavad. Kirjutatud neile, kes loevad, vabastavad
nad südame.

Tuule hingeõhk, pilgud
külmutavad aja, igavese
hetke.

Aeg on paradoks: sa elad ja sured selles. Hetk on aga see, mis põgeneb meist.

Kirjutamine on elamine ilma
ellujäämiseta, muinasjutuline lend
eksistentsis.
See peitub ajas, see
leitakse sõnades.

Armastus on leek,
mis soojendab ja ka põleb. Valu
jääb hinge.

Sõnadest pimestatuna näen ma maailma.
Ma kirjutan neid üles, ma kaotan end
sügavusse. Selgus joovastab, sügav
vaikus.

Suletud nüüdsesse,
kirjutamine vabastatud
õhku, rahulik
pulseerimine.

Kuidas püüda kurbust sõnadesse? Seda ei saa kirjutada, seda saab tunda. See
peidab end juba kogetud valus ja ahastuses.

Elu meres, suures sinises
lootuses, lahjeneb
kurbus.

Sõnad ootavad, vaikselt, ei kurb
ega surnud, nad elavad, kui me
neid puudutame.

Tunded sõnades, universum ühes hetkes.

Sõnad on nagu seemned südames, nad idanevad aja jooksul. Me otsime õiget, kuid see hetk on mööduv. Lõpuks jääb alati vaikus, mis hüüab välja, mis jäi ütlemata.

Hääled lõpmatusest kajavad, hüüded, mis äratavad. Tegelikkus sosistab, kas sa kuuled seda?

Tunded on sõnad, ajale jäetud
märgid, jäädvustatud elud.

Sõnade vaikuses ei tunne neid
need, kes neid ei loe. Aga meie
reisime neis.

Udude seas,
öö ja iha tantsivad, ma
mediteerin kauguses.

Tunnetada on elada,
meeled navigeerivad,
hing vibreerib.

Ma olen üksi,
minu olemise kaja üksi,
vaikus karjub.

Oma olemise keskmes,
kibe ja haruldane, ma
hõljun, mu vaim
sukeldub.

Olemise vaikuses tõuseb
üksildane missioon, kaja
tühjuses.

Tähed tantsivad,
pilv, mis möödub kiiresti, kõik
on kaduvväike.

Siin ma olen, takerdunud olemisse, lihtsalt

olemisse. Pimeduses leian selguse,
mida rohkem varju, seda rohkem kainust.
Hing tantsib vaikuses.

Ma vaatan ennast, ma
kirjutan. Koma ja punkt,
ma ehitan, ma hävitan, ma
sünnin uuesti kuristikul.
Minu hüüe on ehitada uuesti

See olen mina, ainult mina, ilma mina, mis on kõik mina, mis ei ole mina. Kõige
ja mitte millegi vahel, ma olen mööduv tuul.

Ma vaatan horisondile ja mõtlen... sa oled siin. See on tõsi, sa oled siin. Koidu
vaikuses, sinu olemise kindlus.

Ma olen ja mõtlen, ma olen unustanud... aga võib-olla on unustamine lihtsalt
meeldetuletus, et kõike ei pea mäletama.

Rasked mõtted,
nagu pilve mahalaadimine,
hinge nutmine.

Sind tunda on nagu tuulega tantsimine, ilma puudutuseta, kuid mu hing keerleb.

Ma jooksen, ma jooksen, ma eksin. Ma tahan lihtsalt joosta, lennata ilma sihtkohata. Vabadus tantsib minu sammudes.

Kirjutamine vibreerib,
kirjad lendavad tohutult,
tantsu ütlemine.

Mitu korda komistab süda ja ometi nõuab tantsimist? Mõtlemine, kummaline tegu,
Olles mõtlemisele võõras,
Või lihtsalt mõelda olemisest?

Kummaline on see, mis meid
ümbritseb, nähtamatu, kuid nii
selge, võõrastus, mis meid
embab.

Olemine käsutab ilma tahteta, süda
sõlmedes, hing vaikib. Vabadus, kus
sind hoitakse?

Igavene elu,
elamine ja
hoidmine. Mitte
kunagi tühi,
kanname alati oma hinge, täis
mälestusi.

Segan ideid,
lahjendan, eraldan,
loo taas maailmu.

Loomingu kunstis on iga päev uus tühi lõuend. Loomes, taasloomes ja uuesti
l o o m e ... see on kujutlusvõime lõputu tants!

Loomine on tühjus täis maailmu,

kus olematus tantsib koos
puudumisega ja kujutlusvõime on
vaikuse kaja.

Melanhoolne saatus,
aja poolt kantud koorem,
hingamine ilma kergenduseta.

Illusioon on elu pintsel, tõde on lõuend. Mida rohkem me maalime, seda rohkem
radu tekib.

Mõttesse imbunud,
purustatud, lõhki rebitud,
olen uuesti sündinud
tugevdatuna.

Mõtted tantsivad, pilgud
ajas kinni, igavene mälu.

Kaotatud ruumis, kus
ruum on tohutu, kuid mul
puudub maa.

Puudu, ma rändan. Ma
otsin end tühjusest, ma
kaotan end kajasse.

Ma rändan sõnade vahel, nagu keegi, kes tantsib tuulega. Ma toetun paremale ja
lasen end hingetõmbega minema.

Kujutluse ja tegeliku kujutluse vahel on lend. Lendamine koos täieliku
lennutundega on kunst, mis meid tõstab.

See vedelik, mis tahkestub ja voolab ilma väljavooluta... müsteerium, mis voolab
läbi hinge.

Olles igal hetkel sündinud ja uuesti
sündinud, hiilib aeg meist mööda,
kuid me liigume edasi.

Ma rändan tuules, pulbitsevas elus.

Rõõm ja rahulolematus, isegi
kui rahul, asjata. Elu,
vastuolu.

Hing tantsib, vari embab, kergus
ja raskus täielikus armul.
Olemine, mis on päike, olemine,
mis möödub.

Tuul, mis tantsib,
rahutu meel kohtub, valgus,
mis edeneb.

Valgus, mis särab,
olend, mis ilmutab end,
igavene. Hinge peegeldus.

Sõnad keerlevad, mõtted tantsivad. Mõtlemise pöördvõrdlus on samuti värss.

Sõnad tantsivad,
värsis, mis lummab,
tõuseb maagia.

Kurbus õhus,
vabaduse tiivad lähevad,
naasevad südamesse.